

בלי הכנה רצינית נשלחו ספורטאים לייצג את

רומא - עיר

להודות בכך — אבל זהו הלך הרוח
בין הספורטאים ובין חברי הנהלת המי
לחת. יש אנשים, שבסופו של דבר, "ירחיחו
את לחמם" במלים אחרות: שעה שראשי
המשלחת יסכמו את החשבונו והם יישו
אתם לתוצאות שהשיגו הישראלים —

שעה שבמגרשי הספורט ובברי
כות השחייה של רומא תפשו הספור
טאים הישראליים, בזה אחר זה, את רוב
המקומות האחרונים, השתחרר ברחוב ה
ישראלי אחירה מדאיגה הרבה יותר, אורחי
ישראל לא ניסו כלל חפש את הסיבות

אברהם הופמן, שבתי בן-בסט, יעקוב לוי (מאחור)
אלברט חמו וחיים קסטן, ניצב לצילום גם מלווה
משלחת ישראל בכדורסל מימין: האולימפיסטים בבולוניה ג'ק לוי, שחזר השבוע ארצה.

בין הכדורסלנים

הישראלי, במרכז הכפר האולימפי, צועדת המישלחת כולה.
יהודי רומא נאספו בהמוניהם לשמוע את נגינת התקעה
בהנפת דגל ישראל על ידי חיילי הצי האיטלקי

להנפת הדגל

הם יהיו מרוצים מתוצאות התחשיב.
לעומתם, קיימים גם שחקנים אשר הנהלה
לא תתבייש להגיד להם בגלוי כי חבל היה
על הכסף שבוזבו עליהם. הרווחים שהם
הביאו על עמלו בשום חסם להוצאות ה
נסיעה וההחזקה שלהם.

שהביאו בהדרגה לכישלון שבהופעה המבי
שה, באולימפיאדה ברומא. הם עסקו כי
משהו הרבה יותר פשוט, הרבה יותר מעו
דד. אורחי ישראל חיפשו, וגם מצאו לעצמם
— נחמות.

נחמות אלה היו מדאיגות משתי סיבות.
ראשית, משום שהחיפוש אחר נחמות בא
במקום החיפוש אחר גורמי הכישלון. ושנית
מפני שהתירוצים המפוקפקים, א תם מצאו
להם תושבי ישראל, היו מגוחכים עד כדי
כך, שנותר רק לקחת שהדיהם לא יגיעו
לחץ לארץ. במקום לרכך את גידול הבושה,
עשויים הם לקלקל עוד יותר.

★ ★ ★

לא אחרון אחרון חביב

רץ מצטיין אחר, עמוס גרודניובסקי, היה
מביש כרץ 100 מטר בזמן גרוע יותר מזה
שהשיגה הראשונה בין הנשים. באותו מירוץ,
אך הוא שיפר מאוד את מצבה של ה
מדינה. הוא שבר שיא ישראלי, בריצת 400
מטר. הוא גם הצליח להשתתף אל שיא

13 הספורטאים הישראליים ש
"כבר הופיעו בשבוע הראשון אפשר
לומר, על כמה מהם, שהורחיקו את לחמם",
קבע השבוע חובבי ספורט ישראלי. מדבא

בלה נידונה עלידי השופט הבריטי ל
קנס של 10 לירות שטרלינג (כששים לירות
ישראליות). אילו ידע השופט מיהי הצעירה
המתנצלת, ודאי היה מכפיל את עונשה.
כי בלה אינה סטודנטית בגיל הטיפשעשרה
או נערת-הזבל רגילה. אשתו בת ה-25 של
אדם העושה בשליחות מטעם אגף התעופה
האזרחית הישראלית, אינה חסרה לא כסף
ולא מעמד. טרם צאתה לבריטניה, הספיקה
להשכיר את דירתה התל-אביבית לתקופה
של חצי שנה, תמורת סך של 3000 לירות,
נטלה את שני ילדיה אתה, "למפץ לא יס
בלו מחום הקיץ הישראלי".

אם ילדים אלה לא יסבלו יותר עתה,
שעה שהוטל על אדם קנס עבור גניבה
פשוטה — זוהי שאלה בפני עצמה. מכל
מקום, וישובות קפה רוול הדיונופני, חברו
תיה של בלה לבליו, לא התרגשו לשמע
הבשורה. "או מה?" הגיבה אחת מהן,
"תפשו אותה? ספורטאית מסתכנת בתקלות!"

דרכי חיים הבת הסוררת

"אם לא תתנה ברירה אחרת, אשלח אפי
לו את אשתי לעבוד ברחוב, אבל רק ש
נוכל להעמיד עורך-דין טוב לאיש הזה!"
הכריז השבוע בהתרגשות תושב כפר שלם.
האיש אותו ביקשו להציל שכנו, מות
כנסו אותו בדירה הקטנה והעלובה, היה
גם כן תושב כפר שלם. אותו יום עבורו
עליו השעות האיומות ביותר בחייו. הוא
נקרא למטה המשטרה בתל-אביב. שם נאמר
לו כי בתו בת ה-15 התלוננה עליו כי
משך חמשת השנים האחרונות קיים אתה
הייראיות מלאים, כבעל עם אשתו.
האב היה מזועזע והמום. אך הוא לא היה
מופתע. הוא ידע כי בתו תנסה להיפטר
ממנו, באחד הימים. המ מים לא פחות היו
השטרים שרשמו את תלונתה של הנערה.
אולם תדהמתם חלפה במהרה, פינתה את
מקומה לרגשי-בזל לנערה, שעה שהאב גולל
בפניהם את פרשת יחסיו עם בתו.

עד גיל 10 למדה הילדה, בת למשפחה
ותיקה מיוצאי מצרים, בבית-ספר דתי. האב
הופתע מאוד כאשר קיבל, יום אחד, הזמנה
למשפט על שבתו אינה למדת. התברר לו
כי במקום ללכת לבית-הספר, הסתובבה ה
צעירה ברחובות בחברת צעירים מפוקפקים.
"אני אדפוק אותך!" האב נידון
למאסר-על-חנאי. פועל הנקיין העני לא
יכל היה להשיג על בתו. הוא העדיף
לשלחה למסד לנערות קשות-חינוך.

כעבור זמן קצר, נתבקש עלידי הנהלת
המוסד להוציאה גם משם. כשהחלה הבהלה,
כבר לא היתה להוריה שום שליטה על מע
שיה. היא נהגה לצאת השכם בבוקר, לחזור
בשעות הקטנות של הלילה. פעם, כשניסתה
האם להניעה לשנות את מנהגיה, הנפה ה
ילדה סכין על אמה: "אני יודעת לבד מה
לעשות. את לא תגיד לי מה לעשות!"

לבסוף נעלמה. המשטרה לא יכלה למצאה;
הצעירה החליפה את שמה. ידידים סיפרו
לאב כי היא באילת. הוא שכר גיפ, ביו
בז 200 לירות והחזירה. מאז היה מתרוצץ
לחלצה מידי גברים מפוקפקים שניצלוה.
עם אחד הגברים החליטה לבסוף להתחתן.
האב הוציא עבורה בחמש השנים האחרונ
נות אלפי לירות — לחים שים ולמתנות
פיוסין. עתה לא רצה להבליג. הוא התיצב
בכל כוחו נגד השידוך.

הבת ציפצה על אביה. היא נהגה להיע
לם עם אותו צעיר, חזרה כעבור ימים מס'
פר כאילו לא קרה דבר.

באחד מימי השבוע, החזיר אותה הצעיר
בשעות-הלילה. האב פגש בהם, התחנן בפ'
ני בתו לשוב הביתה, אחת ולתמיד. "הוא
אפילו נישק את הרגליים של האורורה ה
זאת", סיפרו השכנים הנועזים. כתשובה,
נצמדה הבת, בנוכחות אביה, אל ידיה. הוא
איים על האב. "אני שונא אותך ושונא את
אשתך. אני אדפוק אותך!" התיך בפניו.

למחרת הוזמן האב המשטרה.
במשכורתו הדלה כפועל, מצליח הוא ב
קושי לפרנס את אשתו ואת ששת ילדיו ה
קטנים. לו היה צריך להוסיף בבית-המשפט,
לא יכול היה אפילו לשכור לעצמו עורך-דין.
אך האב לא נזקק לפרקליט. הילדה עצמה
נבהלה מהמעשה. כשהובא האב, כבול ל
בית-המשפט כדי להשתחרר בערבות, עודדה
אותו: "אין דבר, אבא-אליה, אל תפחד. הכל
יהיה בסדר ותחזור הביתה".

למחרת שוב באה הנערה לתחנת-המש
טרה. היא סיפרה כי הגישה את תלונתה
בגלל סירובו של האב להרשות לה להני
שא לחברה, הודתה כי שיקרה, ביקשה ל
בטל את התלונה.

הם.
תחיל.
פוייהכו.
ו את יו.
"ארבעים הלירות שקיבלת עד עתה מס'
זיקות עבור העבודה שעשית בשבילי", קבע
רט. כהן ענה בתביעה לבית-המשפט.
שופטת השלום מרים שטרקמן, בפניה
הובאה התביעה קבעה, כי ארבעים הלירות
יגון מספיק. "אתה חושב שעורך-דין
גריך לשרת אותך חנם?" שאלה בלעג.
ורט לא ענה. הוא שילם והגיש ערעור
לבית-המשפט המחוזי.

מה שקבע בית-המשפט המחוזי בחיפה
ישמש תקדים במשפט הישראלי, בכלל:
השופטים המחוזיים ציוו להעביר את ה
דיון במשפט בחזרה לידי שופטת השלום
מרים שטרקמן, שמונתה בינתיים לשפוט
שלום ראשית. אולם בניגוד לה, הם קבעו
כי השכר שיקבל עורך-דין ישראלי בעבור
שירותיו הוא אך ורק אותו שכר שהוא
ראוי לו. הם השאירו בידי בתי-המשפט —
ובידיה של השופטת שטרקמן — את הסמ'
כות להחליט לאיזה שכר-טירה ראוי עורך-
דין ובאיזה תשלום יוכה פרקליטו של ורט.

עור כוגוד

כאשר נעצר עורך-הדין החיפאי החתיק,
אלימלך דוידסקו (41), לפני למעלה משנה
הוא השאיר את משרדו בן של שות-החדרים
בידיו הנאמנות של עוזרו השכיר והצעיר,
מרדכי רונן.

משרד זה, אשר טיפל איתו עת בעשרות
התיקים המשפטיים של לק חותיו, היה ידוע
בתור אחד הנאים והעשירים של עיר הכר'
מל. אולם כאשר עורך-הדין דוידסקו שב
לחיפה, כעבור ארבעה וחצי חודשים, מצא
את המשרד נעול וריק כמחסן בלתי-שכור.
חקירה קצרה העלתה את מקום הימצאו
של הפרקליט רונן, שפתח לעצמו, בינתיים,
משרד עצמאי במרכז העיר. באותו משרד
מצא דוידסקו גם רבים מן החפצים שהיו
קודם במשרדו.

אך שעה שבתע מרונן להשיב לו את
הריהוט המפואר, את מכונות הכתיבה, את
השטיחים יקרי-הערך ואת יתר החפצים,
הגיש הפרקליט הצעיר למעבידו לשעבר
חשבון על שכר-טירה והוצאות שונות, טען
שלא ישוב אל המיטלטלים עד פרעון החוב.
קוד קורא במידבר. דוידסקו היה
אובד עצות. מיטב הסבריו ובקשותיו לא
עזרו. גם הטענה שמרדכי רונן עבר אצלו
פחות משנה לא עזרה ולא קידמה את ה
משאומתן ביניהם. "גם אם חב אני לו
שלושה אי ארבעה חודשי משכורת — ה
אם זוהי סיבה לנשלני בצורה כזאת?" תהה.
השבוע, לאחר שטענותיו נשארו קול קר'
רא במידבר, הגיש עורך-הדין דוידסקו, ב
אמצעות פרקליטו, עו"ד נסים תוסייה-כהן,
בית-דין פיצויים על-סך 29 אלף לירות נגד
שכירו לשעבר, עורך-הדין מרדכי רונן. על
רונן יהיה להוכיח כי התיקים הרבים ש
בטיפולו, וכן ציודו הנאה של המשרד ה
חדיש, שייכים לו ולא למעבידו לשעבר.

ישראלים בחו"ל

ספורט לאומי

דעה נפוצה בח גיהחיוך והפסיכולוגיה
טוענת, כי ילד חסר-בגרות מרבה לקנות ב
מימיה חפצים בהם אין לו בצע, כדי להר
גיש, בדרך זו, שהוא שמה-מענד עם עולם
המבוגרים הסובב אותו. יתכן שבהנחה זו
טמון ההסבר לתעל-ליהם של ישראלים רבים
היוצאים לראשונה לחוצלארץ.

צעירים אלה נוהגים לראות בכל חפץ
פועט שנגנב עלידם ניצחון אישי כביר.
קורבנותיהם הרא